

Vô cảm: Một căn bệnh quái ác của thời đại.

Giuse Thẩm Nguyễn

Vô cảm là thờ ơ, là bịt mắt che tai trước nỗi đớn đau của người khác. Vô cảm là ích kỷ, chỉ nghĩ tới mình, gia đình mình mà không hề muốn chia sẻ với bất cứ ai.

Trong Phúc Âm Thánh Luca (10, 29-37), dụ ngôn người Sa-ma-ri tốt lành, có một người bị cướp nằm dở sống dở chết trên đường đi từ Giê-su-sa-lem đến Giê-ri-cô. Vì vô cảm nên thầy tư tế và thầy Lê-vi đều tránh sang mé đường bên kia mà đi. Chỉ có người Sa-ma-ri là động lòng trắc ẩn ra tay giúp đỡ. Cảm thông và chia sẻ là thực hiện giới răn yêu thương của Chúa.

Vô cảm là một trọng tội dẫn đến án phạt đời đời như trong đoạn Tin Mừng của Thánh Luca (16, 19-31)- Ông nhà giàu và người nghèo La-za-rô. Ông nhà giàu không xua đuổi người nghèo nằm trước cửa nhà mình. Ông cũng chẳng gây khó khăn hay chửi mắng người nghèo. Ông chỉ có một cái tội là thái độ vô cảm để cuối cùng thì "bị lửa thiêu đốt" đời đời. Hậu quả của bệnh này thật khủng khiếp theo lương tâm Công Giáo.

Còn thái độ vô cảm đối với tiền đồ dân tộc thì sao? Trong cuộc sống hiện nay của những người Việt Nam tại hải ngoại, nếu ai không còn cảm thấy băn khoăn trước những biến cố xảy ra cho Giáo Hội mình, cho dân tộc mình thì người ấy có lẽ đã lây nhiễm bệnh vô cảm.

Vô cảm hay thờ ơ là thái độ mặc kệ nó trước những sự việc lớn nhỏ đang xảy ra có ảnh hưởng trực tiếp đến tương lai, vận mệnh của mình, của cộng đồng mình, của đất nước mình.

Dù rằng phương tiện truyền thông của thời đại chúng ta, mỗi tin lớn tin nhỏ đều được loan ra đến tất cả mọi người qua Iphone, Youtube, Facebook, Twitter, website, truyền thanh, truyền hình...nhưng những tin ấy đến rồi lại đi, tôi nghe đấy mà không hiểu, nhìn đấy mà không thấy và đầu óc hay trái tim chẳng có một suy nghĩ hay cảm xúc gì bề bản tin vừa nhận được.

Một số người cố ý hay lầm tưởng rằng người Công Giáo không được phép làm chính trị để thoái thác mọi trách nhiệm công dân của mình. Có người Công Giáo đã tự khước từ quyền bầu cử hiến định của mình, chẳng biết là ứng cử viên Tổng Thống Hillary Clinton hay Donald Trump đã có lập trường như thế nào và Giáo Hội đã có những hướng dẫn cụ thể ra sao khi xử dụng lá phiếu của mình.

Với một cái nhìn tiêu cực thì có thể kết luận rằng mình có đi bầu thì cũng thế thôi và nếu ai cũng nghĩ như vậy thì tại sao chúng ta liên tiếp nhận được thư rơi hay email cổ vũ cho ứng cử viên này mà đã kích ứng cử viên khác? Mỗi khi băn khoăn, dừng lại để nghĩ về tương lai dân tộc mình qua những biến cố thời cuộc, là tôi đang gieo những mầm sống để chờ cơ hội cây công lý, hòa bình, tự do, dân chủ mọc lên.

Gặp một người quen, tôi hỏi "Anh có nghe bài giảng mới đây của cha Nam Phong ở nhà thờ Thái Hà, Hà Nội không". https://www.youtube.com/watch?v=Y_je3VMmyRw

Người ấy thản nhiên trả lời "Không có giờ, với lại tôi có nghe hay không thì cũng chẳng ăn thua gì!" Nghe anh trả lời, tự nhiên tôi cảm thấy lòng buồn với vợ.

Tôi nghĩ rằng để có một bài giảng khẳng định rõ lập trường như thế giữa thành phố Hà Nội hôm nay, vị linh mục đáng kính của chúng ta hẳn là người rất can đảm, dám liều thân đánh đổi cả sinh mệnh của mình để nói lên sự thật, vạch ra cái ác, cái khốn nạn của bọn cầm quyền ở Việt Nam. Giữa một rừng gươm, dao găm mã tấu, súng đạn và những công an chìm nổi vẫn vang lên tiếng nói của hòa bình, của công lý, của tự do. Sau khi nghe hết bài giảng của ngài, tôi vẫn tin rằng thế hệ trẻ ở Việt Nam hiện nay, tuy bị ảnh hưởng nhiều ít do chính sách ngu dân hóa bởi người Cộng Sản, vẫn nhận ra đâu là lẽ phải, là chân lý và họ đã và đang ra sức dành lại.

Thay vì suy ngẫm cầu nguyện cho Công lý và Hòa bình ở Việt Nam hay cộng tác bằng nhiều hình thức để góp phần vào công việc cứu nguy sơn hà, người ta lại rất coi thường, thản nhiên như không có gì đang xảy ra. Không có giờ để đọc, nghe và xem những tin tức liên quan đến cuộc đấu tranh chung của dân tộc, không có giờ cho những tin tức Công Giáo, bài nguyện gẫm, bài giảng trên mạng nhưng lại có rất nhiều giờ cho những phim truyện nhảm nhí, chuyện đời tư của đám "vô loài" đang đua nhau về Việt Nam hát hò...

Tôi có nói chuyện với một gia đình mới từ Việt Nam sang định cư tại Hoa Kỳ. Họ là những người trí thức thế mà khi hỏi về tình hình trong nước họ như mù tịt. Ừ, thì vì bưng bít thông tin họ không biết đã đành, nhưng sau khi sang tới Hoa Kỳ, một xứ sở tự do, họ có đầy đủ tất cả thông tin, vậy mà khi đặt câu hỏi cả hai vợ chồng đều như muốn bịt tai, mắt nhìn ráo rác như thể con ma Cộng Sản đang ngồi trong xó nhà và kết luận rằng "thôi chúng tôi chẳng quan tâm đến chính trị đâu... và rằng nếu Trung Quốc có chiếm Việt Nam thì mình cũng như Hồng Kông là cùng." Đừng có mơ, Trung Cộng là kẻ thù truyền kiếp của dân tộc Việt Nam và khi mà nó chiếm Việt Nam thì số phận mình sẽ không khác gì dân tộc Mông Cổ đâu.!

Bệnh vô cảm biến con người trở thành ích kỷ, chỉ lo cho mình. Đôi khi nó còn làm cho người ta hoang tưởng, tự an ủi lương tâm chai cứng của mình.

Khi tôi không còn cảm thông với nỗi đau của đồng loại, không còn bất bình với cái ác của xã hội thì tình yêu trong tôi cạn kiệt dần và giới răn mến Chúa Yêu Người sẽ không có chỗ trong tâm hồn tôi.

Trước đây ở Việt Nam, dù coi thường dư luận, bọn cầm quyền cũng luôn tìm cách bịt miệng người dân. Nhiều người đã bị tù tội về những phát biểu của mình mà dân gian thường nói một cách mỉa mai "cái miệng hại cái thân."

Đến giai đoạn này thì đám Cộng Sản không thể bịt miệng mọi người được nữa, sự thật được vạch trần nhưng bọn chúng vẫn chồm chểnh ăn trên ngai trời, bóc lột toàn dân vì hầu như đa số người dân đã mắc một căn bệnh chết tiệt là bệnh vô cảm.